

en Bebreidelse for, at de ikke have gjort Tilstrækkeligt ved Sagen, saa er denne Bebreidelse noget ubillig; thi det forekommer mig, at vi have fuldt op at bestille med de Arbeider, der ere foreslagte os, saa at vi ikke saaledes kunne følge Arbeidet inde i det andet Thing i alle dets Enkeltheder. Naar jeg har foreslaaet Udvalgs Nedsættelse, saa er det ingenlunde for at lade Sagen dø hen, men af virkelig Interesse for, at Lovforslaget kan faae saa god en Skikelse som mulig. Jeg har foreslaaet dette, for derved at fri mig for det Ansvar, som ligger i, at denne Sag hurtigst mulig bringes igjennem Thinget, uagtet der er et eller andet Punkt, som man kunde ønske forandret. Naar enkelte ærede Medlemmer saa stærkt fraraade Udvalgs Nedsættelse, saa siger jeg: det bliver Thingets egen Sag, om det vil nedsætte et Udvalg eller ikke; men Den, som har foreslaaet et Udvalgs Nedsættelse, staar skyldfri. Jeg har kun gjort, hvad jeg fra min Side kunde gjøre, og jeg overlader ganske rolig til Thinget, om det vil lade Sagen gaa videre uden nærmere Beprovelse, eller vil henvise den til et Udvalg, som efter min Mening i Løbet af et Par Dage kan stille Sagen saaledes, som baade den ærede Minister og de Mænd, der maatte komme til at tage Sagen under særlig Behandling, maatte ønske om, og Landsthinget vil ligesaa let vedtage den, naar den her har været i Udvalg, som naar dette ikke sker. Det er min Betragtning af Sagen; jeg fastholder derfor mit Forslag om Udvalgs Nedsættelse.

Clausen: Jeg maa i allerhøjeste Grad beklage, at Forslaget om Nedsættelsen af et Udvalg fremkom paa den Tid, det gjorde; thi derved er jo netop al Forhandling om Sagens Realitet bleven afflaaren. Dette er en saa vigtig Sag, at jeg tror, at det vilde have været godt, om den var bleven drøftet yderligere, forinden vi bleve afflaarne fra hele Realitetsforhandlingen. Jeg havde næret det Naab, at vi ved en forfat Forhandling om Sagen muligen kunde have undgaaet at nedsætte et Udvalg. Jeg kunde for mit Bedkommende have spøjet mig i enkelte Poster; men nu staar man her og veed neppe, hvorledes man skal stille sig til de Forslag, som man selv har bragt frem. Jeg kunde f. Ex. overfor den høitærede Ministers Udtalelser have ønsket en Forklaring om, hvorvidt han opfattede det Forslag, som jeg har stillet under Nr. 4, saaledes, at derunder kunde indbefattes private Diger eller Diger, som ere opførte ved privat Inddæmning. Det havde været min Tanke ved det Forslag, jeg havde stillet, at det ogsaa skulde omfatte dem, for at give disse Mænd Leilighed til at kunne faae Materiale under overordentlige Tilfælde; men Diskussionen om disse Sager er afflaaren. Jeg kunde ligeledes have havt Lyft til at gjøre nogle Bemærkninger til Forslaget under Nr. 7. Det

kan jeg nu heller ikke gjøre. Jeg tror dog, da den ærede Minister ikke har stillet sig saa stærkt imod dette Forslag, at han muligvis endnu kunde afgive Erklæring derover. Derksom disse to Forslag vedtages, saa ser jeg ikke rettere, end at Loven i det Væsentlige er et stort Fremskridt. Da Lovforslaget tillige baade i § 6 og § 19 omtaler Udtørring og Inddæmninger fra Havet, saa ser jeg ikke Andet, end at vi i den Henseende beholde tilbøielighed, hvad vi hidtil have havt. Jeg tror derfor at burde fraraade, at Loven sendes i Udvalg.

Steenstrup: Det er saa langt fra, at jeg har den Tro, at et Udvalgs Nedsættelse vil udskyde denne Lovs Udkommen, at jeg tværtimod i Nedsættelsen af et Udvalg ikke ser Andet end en Løsning med den høitærede Minister, som jeg ingenlunde anser for vanskelig. Naar den høitærede Minister blot vil holde paa sit eget Forslag, ja, ikke engang paa sit oprindelige Forslag, men snarere paa Forslaget, som det var, da det blev debatteret under 1ste og 2den Behandling i Landsthinget, saa vil der ingen store Vanskeligheder være; men Sagen er den, at den høitærede Minister ved 3die Behandling har udvidet dette Lovforslag saaledes, at det er blevet i allerhøjeste Grad foruventende ikke alene for rene Inddæmningsdiger men ogsaa for Inddæmningsdiger, som ere i den Grad Beskyttelsesdiger, at de maasse ere de største Beskyttelsesdiger i Landet, som blot ikke kunne henregnes til Beskyttelsesdiger, fordi der er en Bugt, der nødvendigtvis maa tages med. Ja, jeg ser nok, at den høitærede Minister ryfter paa Hovedet, men jeg tiltvor dog virkelig ogsaa mig selv noget Lokalkjendskab til Forholdene omkring i Landet med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg tror altsaa ikke, at Nedsættelsen af et Udvalg vil forhindre denne Sags Fremme. Jeg mener ogsaa, at den høitærede Ministers eget oprindelige Forslag stemmer meget mere med vort Forslag end med det Forslag, som blev endelig vedtaget i Landsthinget. Dette er Sagen, og den høitærede Minister kan dog ikke i højere Grad repræsentere Landsthinget, end han repræsenterer sig sig selv. Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) sagde, at vi skulde huske paa, hvad Staten havde gjort for de skadelidte Egne, saa vil jeg ikke benægte, at Staten har gjort Udskilligt, men jeg kunde spørge det ærede Medlem, hvad Staten har gjort nærmest for den Egn, som jeg er knyttet til. Jeg forlanger ikke, at Staten skal gjøre Noget, men lader os dog ikke faae Bebreidelser for, hvad den ikke har gjort. — Forslaget under Nr. 4, som det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) holdt paa, er ganske vist et Hovedpunkt, men naar det ærede Medlem spurgte Ministeren, om han vilde forstaa den Bestemmelse, som er foreslaaet under Nr. 4, saaledes, at deri ogsaa var indbefattet Inddæmningsdiger, saa er det jo netop Ulykken, at det